

รายจ่ายวาติกันที่ไม่มีอยู่จริง

FERDINANDO FREGA · GILLETTE NARRATIVE · GILLETTE VATICANO · 14/17

เมื่อไม่นานมานี้วาติกันเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับค่าตอบแทนของบรรดาพระคาร์ดินัลและสมเด็จพระสันตะปาปา

ตัวเลขเองไม่ได้น่าประหลาดใจเป็นพิเศษ มีรายงานว่าพระคาร์ดินัลจำนวนมาก โดยเฉพาะผู้ที่ปฏิบัติหน้าที่อยู่ในวาติกัน ได้รับเงินระหว่าง €3,000 ถึง €5,000 ต่อเดือน

สิ่งที่น่าประหลาดใจคือเรื่องอื่นโดยสิ้นเชิง

เงินเดือนอย่างเป็นทางการของพระสันตะปาปาคือศูนย์

วาติกันเป็นผู้ครอบคลุมความจำเป็นและค่าใช้จ่ายส่วนตัวของพระองค์โดยตรง

เมื่อมองแวบแรก เรื่องนี้อาจดูสูงส่ง หรือกระทั่งน่าชื่นชม มันดูสอดคล้องกับธรรมชาติทางจิตวิญญาณของตำแหน่ง และกับธรรมเนียมของศาสนจักรที่แยกการรับใช้จากการสะสมความมั่งคั่งส่วนตัวมานาน

กระนั้น ยิ่งครุ่นคิดเรื่องนี้มากเท่าไร คำถามง่าย ๆ แบบมนุษยาก็ยิ่งผุดขึ้นมา

ถ้าพระสันตะปาปายากซื้อหนังสือพิมพ์สักฉบับ ไส้กรอกสักอัน น้ำสักรวด หรือแค่จ่ายค่ากาแฟ พระองค์จะทำได้ด้วยตัวเองทั้งหมดหรือไม่

ประเด็นไม่ใช่จำนวนเงิน

ประเด็นคือความเป็นอิสระในการตัดสินใจ

ชีวิตที่ค่าใช้จ่ายส่วนตัวทุกอย่างถูกดูดซับโดยสถาบัน ก็เป็นชีวิตที่ความเป็นส่วนตัวอาจหายไปได้ ที่ความสันโดษกลายเป็นของหายาก และที่แม้แต่การกระทำส่วนตัวที่เล็กที่สุดก็เสี่ยงจะกลายเป็นเรื่องทางธุรการ

กระนั้น ก่อนจะทรงเป็นสมเด็จพระสันตะปาปา พระองค์คือมนุษย์คนหนึ่ง

มนุษย์ที่เกิดมาในครอบครัวหนึ่ง

มนุษย์ที่มีเพื่อน มีความทรงจำ มีญาติ และมีความผูกพันส่วนตัว

มนุษย์ที่แม้จะแบกความรับผิดชอบที่หนักหน่วงที่สุดอย่างหนึ่งบนโลก ก็ควรคงศักดิ์ศรีของการบริหารทรัพยากรของตัวเองไว้อย่างน้อยสักส่วนเล็ก ๆ

การจัดวางแบบนี้รู้สึกเหมือนเป็นมรดกจากอีกยุคหนึ่งมากกว่าจะเป็นหลักการทางจิตวิญญาณ

ไม่ใช่ของตกทอดทางเทววิทยา

แต่เป็นของตกทอดทางการจัดการ

ความคิดนั้นพาผมไปจินตนาการถึงทางเลือกง่าย ๆ ทางหนึ่ง

ไม่ใช่การปฏิรูปทางเศรษฐกิจ

แต่เป็นพิธีกรรมแบบองค์กรที่ปรับให้เข้ากับความจริงของมนุษย์

ถ้าพระคาร์ดินัลได้รับระหว่าง €3,000 ถึง €5,000 ต่อเดือน ทำไมไม่จัดโครงสร้างค่าตอบแทนผ่านสิ่งเหล่านี้

— เงินเดือนพื้นฐานคงที่

— ส่วนที่ผูกกับเป้าหมายที่วัดได้

— ส่วนที่ผูกกับการมีส่วนร่วมเชิงคุณภาพ

— และการยกย่องเชิงสัญลักษณ์สำหรับสมเด็จพระสันตะปาปา เทียบเท่าเปอร์เซ็นต์เล็ก ๆ ของรายได้ของสถาบัน

ไม่ใช่เพื่อให้พระสันตะปาปาร่ำรวย

ไม่ใช่เพื่อให้ศรัทธาเป็นสินค้า

ไม่ใช่เพื่อเปลี่ยนศาสนจักรให้เป็นบริษัท

แต่แค่เพื่อเชื่อมความรับผิดชอบเข้ากับการยกย่อง

ในทุกองค์กร ทำดีที่สุดแล้วความเป็นผู้นำได้ความแข็งแกร่งมาจากผู้คนที่มันรับใช้และประสานงานด้วย ยิ่งชุมชนแข็งแกร่ง สถาบันก็ยิ่งแข็งแกร่ง ยิ่งสถาบันแข็งแกร่ง ความชอบธรรมของผู้นำก็ยิ่งมากขึ้น

วาดกันไม่ใช่บริษัท

แต่บุคคลทางศาสนาที่คนเห็นมากที่สุดบนโลกก็ไม่ควรถูกวางไว้ในตำแหน่งที่ย้อนแย้ง คือใช้อำนาจอันมหาศาลในขณะที่ไม่มีความเป็นอิสระทางเศรษฐกิจส่วนตัวเลยแม้แต่หน่อย

นี่ไม่ใช่ข้อโต้แย้งทางเทววิทยา

มันเป็นข้อโต้แย้งของมนุษย์

ตลอดสองพันปี ศาสนจักรได้เทศนาเรื่องความเป็นหนึ่งเดียว ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน และความคิดที่ว่าความแข็งแกร่งมาจากการรวมกันมากกว่าการอยู่โดดเดี่ยว

บางทีหลักการนั้นก็ควรใช้กับจุดสูงสุดด้วยเช่นกัน

เพราะปัจเจกบุคคลโดยลำพังนั้นแทบไม่เคยแข็งแกร่ง

การรวมกันต่างหากที่สร้างความแข็งแกร่งเสมอ

และถ้าบทเรียนนั้นเป็นจริงสำหรับผู้ศรัทธา มันก็ควรเป็นจริงสำหรับชายผู้ใช้ชีวิตทั้งชีวิตสอนเรื่องนี้ด้วย

ขอสรรเสริญเยซูคริสต์

ป.ล. — ผมนึกสงสัยขึ้นมาว่า ถ้าสมเด็จพระสันตะปาปาต้องพึ่งพาสถาบันทั้งหมด และไม่มีใครให้พระองค์ยืมดอลลาร์เดียว แล้วพระองค์จะเสด็จมาพบผมได้อย่างไร

Ferdinando